

Božič 2016, polnočnica
Pirniče, 24. decembra 2016
»Jezus je dar.«

Dragi bratje in sestre!

Božič je. Spominjamo se tistega prvega božiča pred več kot dvatisoč leti, ko je Bog postal človek in se iz nepredstavljenih višin vsepresežnega spustil, ne le na zemljo, med ljudi, v naš čas in prostor, temveč še globlje: Spustil se je v hlev. Tja, med najbolj uboge med ubogimi. Spustil se je na dno.

Ko stojimo ob jaslicah in opazujemo idilične prizore obiska prvih pastirjev, angelski spev nad betlehenskimi poljanami, ovčke, ki jih pastirji prinašajo v dar, nasmejana obraza mlade mamice in nekoliko bolj zaskrbljenega Jožefa, morda spregledamo, da v tisti blaženi noči pred dvatisoč leti, pravzaprav ni bilo prav veliko idile. Najbrž prej obratno. Ko je Bog postal človek, je hotel iti povsem do konca. Se sprašujete zakaj? Ker je hotel, da bi se v njem prepoznal vsakdo. Ker je hotel biti solidaren z nami; tudi s tistimi najbolj ubogimi.

Si predstavljate, da bi Jezus prišel na svet v kraljevski palači ene od takratnih prestolnic? Kdo bi ga jemál resno? Mar mu ne bi ljudje, še preden bi spregovoril kakšno od svojih modrosti, poočitali: »Le kaj nam imaš povedati ti, ki nisi nikdar občutil trdote in ostrine našega življenja?« Jezusu pa trdota in ostrina nista bili tuji. In prav nihče mu ne more očitati razvajenosti: od vsega začetka je bil eden od nas.

Dragi bratje in sestre! Mar to dejstvo v čemerkoli vpliva na našo družbo, ki se ima za krščansko? Ali določa našo držo, naše odnose?

Načelno bi seveda lahko odgovorili »da«. Kolikor pa to v resnici drži, naj si odgovori vsak sam.

Jezus nam s svojim rojstvom med najbolj ubogimi skuša povedati, da zanj šteje sleherni človek. Da niso pomembni, ne družbeni status, ne premoženje, ne talenti. Samo srce šteje. Srce, in to kar človek nosi v njem. Če smo iskreni bomo morali priznati, da NAM to ne gre najbolje od rok. Veliko lažje nam je ljudi tretirati po nalepkah, ki jim jih prilepimo, kot pa po tem, da bi res gledali s srcem v srce. Gledati z očmi je sicer res najlažje, a se pri tem zelo rado zgodi, da spregledamo, kar je najpomembnejše, in storimo krivico. Pa sedaj ne namigujem, da ocenjujemo ljudi po tem, koliko imajo pod palcem. Nihče med nami nima zares veliko. Tistih, ki imajo, ni v cerkev. Morda so bolj boleče sodbe, ko v svoji površnosti ljudem pripisujemo take ali drugačne slabe namene, ne da bi se

vsaj malo potrudili videti, kaj ti ljudje zares nosijo v srcu. Kaj so resnični razlogi njihovih dejanj in odločitev, ki so nemara na prvi pogled res videti napačne, a so v resnici le ponesrečeni poskusi realizacije dobrih ciljev. Zato, bratje in sestre, ne obsojajmo, dokler nam ni dano videti pravih namenov srca. Bodimo dobrohotni.

Drugo, nič manj pomembno sporočilo božične noči, se skriva v dejstvu, da je Jezus Kristus Božji dar človeštvu. Ko je angel pastirjem oznanil Jezusovo rojstvo je dejal: »Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, Kristus Gospod« »Vam«, je dejal. »Za vas«. Odrešenik prihaja za nas, da nam prinese to, po čemer že tisočletja hrepenimo, večno življenje. In kako bomo odgovorili na ta dar? Mar ne tako, da bomo tudi mi nekaj podarili njemu? Pastirji so to razumeli, zato so predenj polagali svoje darove. Še bolj nazorno nam o tem govori obisk treh modrih, ki so pred Gospoda prinesli zlata, kadila in mire. Vsi ti se zavedajo, da je Božji Sin v resnici nezaslužen dar, ki ga Bog pošilja ljudem. In edini pravi odgovor na to je dar, s katerim mi pokažemo hvaležnost Bogu. Morda je to talent s katerim lepšamo bogoslužje, morda je čas, ki ga posvetimo župniji (mimogrede: ste se kdaj vprašali, koliko časa in truda gre za to, da se lahko nedeljo za nedeljo srečujemo v očiščeni in okrašeni cerkvi?) Morda so naš dar Gospodu dobra dela s katerimi brez besed govorimo o njem, ki je dobrota sama. Vsak, dragi bratje in sestre, je poklican, da se Bogu za neprecenljivi dar zahvaljuje po svojih močeh in talentih. In vsak naš dar, vsak, ki pride iz srca, je dragocen, čeprav morda na videz manjši in skromnejši od drugih.

Dragi bratje in sestre. Ob sklepu tega božičnega razmišljanja se vprašajmo: s kakšnim darom sem nocoj jaz stopil pred novorojenega odrešenika? S čim mu izkazujem hvaležnost? Prepričan sem, da se Jezus vsakega našega daru iskreno veseli. Amen.